

АБРАМОВИЧ Никанор Никандрович (Бурчак-Абрамович; 27. 07(08. 08). 1883, с. Мизове Ковел. пов. Волин. губ., нині Старовижів. р-ну Волин. обл. — 21. 03. 1969, м. Карлсруе, Німеччина) — церковний і просвітницький діяч. Закін. Волин. духовну семінарію в Житомирі, навч. у Київ. комерц. інституті, а після рукоположення в священники (1910) — у Київ. духов. академії. Пастирську діяльність розпочав на Володимирщині (Зх. Волинь). 1915 евакуйов. до Житомира. За рекомендацією старшого брата [П. Абрамовича](#) став чл. Товариства дослідників Волині. 1919 очолив комітет опіки над біженцями. В часи УНР був організатором укр. церковного життя; інструктором нар. освіти Волин. губ., діяльним чл. Братства св. Спаса, що ставило одним зі своїх завдань відродження укр. традицій у православ. церкві. 1918 редагував культ.-осв. місячник «Світець», 1919 — співредактор україномов. часопису «Громадянин». У тому ж році видав брошуру «Просвіта на селі». Після захоплення Житомира більшовиками служив у різних парафіях Зх. Волині. Очолював рух за українізацію церк. життя на укр. теренах у Польщі, брав участь у роботі Луцької підкомісії, що здійснювала перекл. Св. Письма і богослужбових книг українською мовою, був чл.

Товариства ім. митрополита П. Могили. Перейшов до Ковел. деканату (1939) й українізував його. 9–10 лютого 1942 у Пінську хіротонізований на єпископа. У березні 1942 переїздить до Києва, домагається співпраці УАПЦ зі світськ. діячами, налагоджує її церк. упр. 1942 за сприяння Мстислава (Скрипника) бере участь у переговорах з митрополитом Олексієм (Громадським) у Почаєві (автономна церква). 1942–43 — архієпископ Київський і Чигиринський. 1943 виїхав з Києва на Волинь, згодом — до Варшави, а 1944 — до Німеччини. Від вересня 1946 мешкав у Карлсруе. Від 1950 — керівник УАПЦ в Німеччині, від 1953 — митрополит УАПЦ на еміграції. 1954–61 — почес. голова товариства «Волинь» та Інституту дослідів Волині у Вінніпезі (Канада). Від 1948 був головою Богосл. наук. інституту УАПЦ, редагував «Богословський вісник» (ч. 2 за лип.-груд. 1948), від верес. 1952 очолював редакційну колегію ж. «Рідна церква». За його ред. 1949 вийшов «Службеник», 1950 — «Часослов». Автор історичної праці «Догматично-канонічний устрій св. Православної Вселенської Церкви» // «Богословський вісник», Мюнхен, 1948, ч. 1; низки краєзнав. праць: «Наші могили: Інструктивні вказівки до розкопування курганів», «Культ предків на Волині», «Історія Дерманського монастиря», «Старі церковні звичаї на Волині» та ін.

Основні праці

Освіта на селі. Ж., 1919; Лист до відповідального редактора «Літопису Волині» А. Ф. Шумовського // Літопис Волині. Вінніпег, 1958. Ч. 4; Початки українського церковного відродження на Волині // Там само. Вінніпег, 1992. Ч. 17–18.

Рекомендована література

1. Митрополит Никанор (Некролог) // Літопис Волині. Вінніпег, 1971–72. Ч. 11–12;
2. Дублянський А. Тернистим шляхом: життя Митрополита Никанора Абрамовича. Лондон, 1962;
3. Його ж. Будівничий української церкви // Нар. трибуна. 1994, 20 квіт.

[М. Ю. Костриця](#)

Бібліографічний опис:

Абрамович Никанор Никандрович / М. Ю. Костиця // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2001. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-42228>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).